

Jézus Urunk tanítása

2019. március 1.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm a mai napon testvéreimet, akik elfogadtátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve elzarándokoltatok e helyre.

És köszöntöm mindazokat is, akik a mai napon is lélekben vannak jelen veletek az együtt érző, felajánló ima által.

A mai nap tanításom nem volt ismeretlen számotokra: ez a Hegyi beszéd tanításából jött el felétek és hozzátok.¹ Itt a példabeszédekből a hasonlatokat vettem elő számotokra, hogy el lehessen gondolkodni a mindennapi élet jelenlétének, szeretetének kegyelméről. Hisz, ugye, az első szakasza a tanításnak az, amikor szóltam a hasonlatban, hogy a vak vezethet-e világtalant.

Ugye, ezen az ember elgondolkodik, hogy ezt hogyan és miképpen kell érteni. A ti nyelvetekre fordítva, egyszerűen: ha két felebarát úgy megy, hogy egyik sem lát semmit, akkor tudjátok, hogy nem nagyon tudnak előre haladni. Ezért van mondva a tanításban, hogy a vak nem vezetheti a világtalant, mert akkor mind a ketten a gödörbe esnek. De az sem lehet, amikor valaki olyan magabiztosnak tartja önmagát, hogy látja a másik szemében a szálkát, de a saját szemében szinte gerenda van már jelen, ugye? A gerenda, amely szinte eltakarja a szemedet a látásában, de mégis erőlködsz, mert szeretnéd. Azt mondod: „Barátom – a képmutatásban –, hadd vegyem ki szemedből a szálkát!”

Nem azzal kell foglalkozni, hanem saját magunkkal: elsőként nézzünk önmagunkba, ismerjük fel önmagunkat. Ha látjuk önmagunk szemében a gerendát, először abban mesterkedjünk, hogy azt hogyan és miképpen tudom kivenni, hogy meg ne sérüljek, ugye? És az után megmaradhassak testvéreim, de nem a képmutatásomban, hanem éljen bennem a szeretet a kegyelemben. Hisz elgondolkodunk, hogy mire vagyunk képesek, hogyan fogadjuk el a felebarátot és a testvért, hogyan számíthatunk egymásra a mindennapi élet jelenlétében, hogyan ismerem fel azokat, akikkel egyek vagyunk.

Vegyük például a mai nap jelenléteteket a testvérekben. Itt is ismeritek egymást, örültök egymásnak, és szeretitek egymást. És ha nem a képmutatás van bennetek, akkor nem azt nézitek, hogy: „Mely barátom szemében van jelen a szálka? És az enyémben valójában mi van jelen?”, hanem az öröm szeretetének kegyelmében örülünk egymásnak, ha kell, átöleljük, ha kell, egy kézszorítás, ha kell, figyelünk egymásra. Megkapjuk a meghívást, és működik a kegyelem a szeretetében. S akkor öröm és boldogság tölti el szívünket, lelkünket a

¹ Ezen a napon a Golgota előtti ajándék-tanítások a következők voltak: *Az ítékezés* (Mt 7,1–5), *Bizalom az imádságban* (Mt 7,7–11) és *A hamis próféták* (Mt 7,15–20).

szeretetben. És akkor nem is figyelünk arra, hogy jelen vannak-e közöttünk képmutatók. Mert tudjuk, hogy a képmutatókat sokszor Én, Jézus Krisztus Uratok a farizeusokra mondtam, akik elvárják, hogy hogyan és miképpen fogadják el, és ismerjék fel.

Fontos, hogy elgondolkozzunk azon, hogy mi szeretetben, békében és örömben vagyunk jelen, és így fogadjuk el egymást a felebaráti szeretetében, akkor tudunk számítani egymásra, tudunk bízni egymásban, tudunk bizalommal fordulni egymáshoz, és érezni, hogy a kegyelem és a szeretet hogyan van jelen szívetekben, lelketekben, és hogyan ölel át a mindennapokban. És akkor valószínűleg a szerint próbáltok élni, hogy a szeretet eggyé válik rajtatok, bennetek, s akkor a felebarátodat is szereted, és nem azt nézed meg, a felebarátodat, hogy: „Van-e neki szálkája, van-e neki valamilyen hibája, van-e neki valami olyan, amiért talán szólnom kell? De nem mélyedek el benne, hogy énbennem éppen milyen hiba van, mert valamiért az én saját szememben megjelenik a gerenda, és annak van mondanivalója a cselekedetekhez.” Mert a cselekedetben úgy tudunk működni együtt, ha elfogadjuk a felebarátot a testvéri szeretetben, az eggyé válásban, a küldetésben és az elfogadásban. És akkor már nem igyekszel a felebarátodat megalázni talán azzal, hogy oda állsz eléje, és a te saját problémádat reá zúdítod, olyan téren, hogy nem vagy biztos abban, hogy ő most erre nyitott-e az elfogadás meghallgatásában, vagy szüksége van a megerősítő kegyelemre.

Ezért mondtam nektek, hogy a mai tanítás három részre bomlik: először jelen van a vak és a világtalan; az után jön az a rész a képmutatásban, amikor én azt mondom: Hát hogyan merjem kivenni a szálkát a szeméből! Hát én azt észrevettem, és az nekem akadály. És oda is lépek hozzá, és azt mondom: „Barátom...!” Hát milyen barát az, ugye, akinél csak a hibákat veszem észre, és hogy van-e neki jó dolga, öröme és boldogsága a testvéri felebaráti szeretetben? És hogy ha ezekre nem tudok figyelni, felismerni és észrevenni, akkor valóban nálam van valami probléma, ugye? Mert az én szememben van egy gerenda, amitől nem látok, amitől nem tudom észrevenni a fontos dolgokat a működéshez, a szeretethez és a kegyelemhez.

És akkor jön a harmadik része e tanításnak a hasonlatban, amely így szól:

Jelen van, ugye, a fa, s akkor mondjuk, hogy jelen van a jó fa. A jó fa nem terem rossz gyümölcsöt. A rossz fa nem terem jó gyümölcsöt. Mert hogy mondjuk?

A fát a gyümölcséről ismerjük meg. Szoktuk ezt mondani a példabeszéd hasonlatában: egy közösséget is a gyümölcséről ismerünk fel. Akik igyekeznek a jó fa terméséhez hasonlítani, megerősödni, felismerni, hogy a kegyelemben valóban észrevehető legyek, mert mi szeretnénk a jó fa gyümölcsékként jelen lenni, és nem a rossz fának.

Mert, ugye, ez még folytatódik, ez a hasonlat, mert hogyan is mondjuk?

A tövisből nem szedünk fűgét! És a tüskés bozótból pedig nem megyünk szüretelni szőlőt, mert ott nem találtok!

Tehát, ha így próbáljuk élni az életünket a felismerés részében, hogy: „A jó fa gyümölcsében én nem akarok se a tövisek között, se a tüskés bozontok között lenni, hanem én figyelem a jó fának gyümölcsét, és a szerint jelen lenni, és cselekedni.”

Mert, ugye, folytatódik még ez a tanítás, hogy az van, hogy jelen van a jó ember, aki csak a jót hozza ki magából a szeretet kegyelme által; és akkor jelen van a rossz ember, aki a rosszat tudja kihozni önmagából. És akkor érezzük a tanítás utolsó szakaszát abban az egy mondatban, hogy: az ember bőségében jelen van a száj. Mert ha jelen van benned a bőség: a szeretet és a kegyelem, akkor az által szólal meg a szád, az ajkad, s akkor igyekszel a jó ember jóságát kihozni önmagadból. De ha képmutatóvá válsz, akkor a rossz ember rosszaságát hozod fel, és akkor nem tudsz mérlegelni, hogy hova tartozol, kit követsz, kinek a testvére szeretnél lenni, hogyan fogadod el a felebarátot és a testvért a mindennapi életben, a jelen szeretetében.

Ezeket mind-mind fel kell ismerni a mondanivaló által, mert a kegyelem a szeretetében így tud reátok áradni, és működni rajtatok és bennetek. És ha egymásra tekintetek örömmel és boldogan, akkor tudjátok mondani: „Mi, ugye, felebarátok vagyunk a szeretetben. Mi nem akarunk képmutatók lenni, mint a farizeusok. Mi megértjük ennek a tanításnak a mondanivalóját, és hogyan fogadom el a felebarátomat, a testvéremet a mindennapi élet szeretetének jelenlétében.”

És ennek reményében áradjon ma reátok áldásom, hogy valóban fogadjátok el egymást felebarátnak a testvéri szeretetben, hogy tudjátok hinni, bízni, és számítani egymásra, amikor szükségetek van, hogy működjön rajtatok és bennetek e szerető kegyelem, amely átölel, amely felmelegít, s amely megerősít, hogy egygyé váljatok a mindennap meghívásának jelenlétében.

S ennek reményében áradjon reátok kiválasztott Mária testvérem által áldásom.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme árássa reátok ma az ember bőségét, hogy töltse be szíveteket, lelketeket, hogy működjön rajtatok, és az emberi bőség által a száj is oly szeretettel fog tudni szólalni meg a felebarát és a testvér felé, hogy egymásra tekintettel vagytok, bizalommal, örömmel és szeretettel a mindennap jelenlétének, felismerésének találkozásával.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!